

J. D. KIRK

PŘELOŽILA SYLVA FICOVÁ

INSPEKTORKA
HEATHER
FILSONOVÁ

KROK DO TMY

OPRAVDU VÍTE, KDO JSOU
VAŠI PŘÁTELE?

THRILLER

**KROK
DO TMY**

This Little Piggy
Copyright © 2023 by JD Kirk
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Sylva Ficová, 2026
Cover © Zhivko P. Petrov, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7064-9 (pdf)

J. D. KIRK

KROK PŘÍPAD
PRO HEATHER
FILSONOVOU

DO TMY

přeložila Sylva Ficová

VENDETA

KAPITOLA PRVNÍ

Inspektorka Heather Filsonová měla chuť vraždit. Kdo zaplatí životem, ještě neměla tušení, ten její ale určitě v sázce byl.

Stála u zaneřáděného stolku ve velké tělocvičně Kilmar-nocké akademie a sledovala, jak se prostorem šinou řady čtvrtáků, pátáků a šestáků nabádaných učiteli, kteří působili stejně znuděně jako oni.

Tělocvična byla plná pozůstatků po včerejší halloween-ské diskotéce – na těžko přístupných místech visela hrůzná výzdoba, kterou školník nestihl sundat, a na jednom stolku se zastaralým mixpultem byl plakát z krepového papíru se stylizovanou dýní.

Heather zachytila pohled ženy u jiného, vzdáleného stánku. Znaly se ze záchranky, a tak na sebe přes to bitevní pole veletrhu pracovních příležitostí vážně kývly.

Tělocvična páchla potem, zatuchlým cigaretovým kouřem a rozbouřenými hormony. Sluší se však přiznat, že nejméně ze dvou třetin za to mohl uniformovaný seržant, s nímž tu Heather byla. Wayne, ale příjmení zapomněla. Možná Gillespie.

Bylo mu něco přes třicet, měl podsaditou postavu a konečky prstů zažloutlé nikotinem. Přeslapoval a pořád sebou vrtěl, jako by ho něco vyvádělo z míry.

Věděla přesně, jak mu je.

„Je tohle stánek policie?“

Heather se rozhlédla a všimla si podřobaného, mastného obličej. Díval se na ni kluk vysoký metr padesát, kterému nad horním rtem rašilo chmýří.

V jedné ruce svíral křupky a druhou si je strkal ze sáčku do pusy, jakmile v ní množství sýrové kaše kleslo pod úroveň, kterou poznal jen on.

Kristepane, pomyslela si Heather. Je to tady.

„Jo. Proto jsme to tam nahoru napsali velkými písmeny,“ odpověděla a ukázala na logo skotské policie nad stánkem.

Chlapec potáhl nosem a přikývl, jako by si tiše gratuloval k detektivní práci.

Vzal si další křupku.

„Co přesně děláte?“ zeptal se.

Tím Heather trochu zaskočil.

Na veletrhu byla spousta vystavovatelů, jejichž poslání nechápala. Cestou dovnitř zahlédla nápis *cloudové služby*, který ji mátl do doby, než jí Wayne vysvětlil, že to má co dělat s počítači, a ji to okamžitě přestalo zajímat.

Ale policie? Co dělá policie, snad ví každý, ne?

„Jak to myslíš?“ zeptala se Heather ve snaze vyjasnit si situaci.

„Děláte vraždy?“ pokračoval mladík.

Heather zamrkala. „Jako jestli je pácháme, nebo je řešíme?“

„Řešíte. Jasně že je nepácháte,“ řekl kluk. Rozhlédl se kolem, pak se vytáhl na špičky a zašeptal: „Aspoň ne oficiálně, co?“

Vědoucně na ni mrkl, zhoupł se zpátky na svoje ploché nohy, očima přelétl brožurky na stole a ukázal na seržanta.

„Máte k tomu kostýmu i bouchačku?“

„To není kostým, ale uniforma, chlapče,“ odvětil Wayne s únavou, pro kterou měla Heather naprosté pochopení.

„A ne, zbraně nefasujeme.“

Chlapec se ani nesnažil zakrývat své zklamání. Nesouhlasně zamlaskal a potom si zhluboka povzdechl. „Tak to je pěkně na hovno.“

„Nepotřebujeme je,“ dodal Wayne.

Když se s ním ráno Heather setkala, z veletrhu se zdál ještě méně nadšený než ona. Teď ho i ta nepatrná špetka pozitivita už dávno opustila.

„V Americe bouchačky mají.“

„Jenže my nežijeme v Americe, nebo jo?“

„To ne. My žijeme ve Skotsku,“ řekl kluk a zhoupnul se na patách, jako by právě znovu předvedl veškerý svůj intelekt. Což byla koneckonců nejspíš pravda. „Je neprůstředná?“ ukázal na seržantovu ochrannou vestu.

„Ne.“

„Co když vás postřelí?“

„Tomu musím zabránit.“

„Jo, ale co když se to stane?“

„Pak to bolí,“ odsekl Wayne.

Chlapec pomalu přikývl a přemýšlel o odpovědi. Těkal přitom pohledem, jako by mu někdo ovládal oči páčkou vzadu na hlavě.

„Nemáte gumy?“ obrátil se znovu na Heather.

„Cože?“

„Gumy. Nemyslím kondomy,“ vysvětlil a z důvodů, kterým Heather nechtěla rozumět, u posledního slova prsty naznačil uvozovky. „Prostě gumy na gumování.“

„Nemáme,“ odpověděla Heather.

„A co klíčenky? Nebo prostě něco zajímavého? U McDonald's rozdávali kupóny.“

„Kupóny?“

„Jo. Člověk s nima ušetří. Máte něco takového?“

Heather si v duchu řekla, že ke stánku McDonald's musí později zajít.

„Jsme poldové. Jaký kupóny bychom ti asi mohli dát?“ zeptala se. „Na propuštění z basy?“

„To fakt existuje?“

Heather se kousla do jazyka a postupně spolkla první tři odpovědi, které ji napadly.

„Neexistuje,“ odtušila nakonec. Po krátké úvaze vytáhla z hrnku na stole laciné plastové pero a vrazila mu ho do ruky ulepené od křupek. „Vezmi si to a jdi někam.“

Chlapec si pero prohlédl, a když mu konečně došlo, kam ho Heather poslala, ucukl.

„To se neříká,“ namítl.

Heather se otočila k uniformovanému policistovi na druhém konci stolu. „Seržante, může se to říkat?“

„Jasně že může, paní inspektorko.“

Heather pokrčila rameny a usmála se. „Zjevně se to říká, takže...“

Odehnala chlapce rukou. Chvilí se zdálo, že je připraven u nich na protest okounět, ale pak ho zaujal tým energických studentů z Glasgowské univerzity a vydal se otravovat pro změnu je.

„Připomeňte mi, ať nemám děti,“ poznamenala Heather a seržant si souhlasně odfrkl.

„Takže už jste poznala Jaxona?“ ozval se hlas vlevo od Heather. Zněl povědomě. Obrátil se jí z toho žaludek.

Stál tam Toby Pearse, středoškolský učitel, kterého před pár měsíci obvinila z vraždy dítěte. Usmíval se na ni s rukama v kapsách šedých kalhot. Měl přiléhavou světle modrou košili a na krku mu visela frajersky uvolněná kravata.

Táhlo mu teprve na třicet a jako žákyně by Heather po takovém učiteli přímo prahla.

Teď jí při pohledu na něj zalézaly nehty na rukou.

Mohl na ni podat žalobu a jedinou výpověď ukončit její kariéru.

Neudělal to, a musela mu tedy být vděčná. A pořádně.

Jenže jestli Heather Filsonová něco nesnášela, pak pocít, že někomu něco dluží.

„Nepíše se to jako Michael Jackson, ale Jaxon s X,“ upřesnil učitel. „On je trochu...“ Nad posledním slovem se musel trochu zamyslet. „... svéráz.“

„Pane Pearse,“ oslovila ho formálně Heather. Všimla si, jak směrem k němu vrhá laní pohledy několik dívek ze šestého ročníku, ale nezdálo se, že by je vnímal. „Ráda vás vidím.“

„Vážně?“ zasmál se Toby. „Tak to sama sobě promluvte do duše, protože váš výraz tomu rozhodně neodpovídá.“

Kdesi v tělocvičně se ozvala rána, a než si někdo troufl něco říct, nějaký vysoký hlas se okamžitě důrazně ohradil: „To jsem neudělala já! Já to nebyla!“

Toby obrátil oči v sloup, povzdechl si, ale nepřestával se usmívat. „Povinnost volá.“

Otočil se a vyrazil do davu, aby se podíval, co se stalo.

„To bude nějakej vlezlej vůl,“ zamumlal Wayne. „Určitě brousí půlku těch holek.“ Najednou se mu ve tváři mihl vyděšený výraz. „Sakra, snad spolu tajně nechodíte?!“

„Ne,“ odvětila Heather. „Nějakou dobu to byl můj podezřelej.“

„Já to věděl,“ poznamenal seržant a poklepal si na jednu z předních kapes vesty. „Nebude vadit, když si půjdu zapálit? Leze mi to tady na mozek. A to zbývají ještě dvě hodiny.“

„Jen jděte,“ řekla mu Heather. „Půjdu po vás.“

„Vy kouříte?“

„Už nějakou dobu ne,“ přiznala Heather. „Ale jestli budu moct na pět minut vypadnout, tak tu rakovinu risknu.“

Wayne zabručel asi něco vtipného a zamířil k požárnímu východu. Byl otevřený, do tělocvičny tak pouštěl trochu chladnějšího vzduchu, a stálo u něj několik učitelů, aby z akce někdo z žáků nezdrhl.

V noci se nad krajem přehnala bouře, ale vzduch ve Skotsku byl i přesto na začátek listopadu podivně dusný a tísnivý.

Heather se obávala, že osvěžující průvan z otevřených dveří jako jediný brání tomu, aby se celý veletrh nezvrhl v chaos a projevy násilí.

Dívala se, jak Wayne odchází, a pak v davu zahlédla další známou tvář. V čistounké školní uniformě k ní kráčela patnáctiletá dívka s batohem na ramenou.

Na špičce nosu jí seděly jasně červené brýle se silnými obroučkami a podle toho, jak se přes ně dívala na cestu, se zdálo, že jí ve výhledu spíš brání, než aby jí pomáhaly.

„Paní policistko,“ řekla, když se přiblížila ke stánku.

„Slečno Marplová,“ odpověděla Heather. „To je ale milý překvapení.“

„Chodím sem do školy,“ vyhrkla dívka. „Proč byste měla být překvapená?“

Heather si nemohla pomoci a usmála se. Ace Wurzelová jí do života vstoupila v tentýž den jako Toby Pearse a bylo těžké se jí zbavit. Jak by někdo velkodušně řekl, byla to „podivinka“, a přestože měla talent být chvílemi nesnesitelná, její vytrvalost Heather obdivovala.

„Já jsem tu ovšem nečekala vás,“ pokračovala Ace. „Dali vám to za trest? Zase jste schválně porušila pravidla?“

„Ne víc než obvykle.“

„Šéf chtěl, abyste odevzdala policejní odznak, ale pak rozhodnutí na vaši žádost o čtyřicet hodin odložil, takže jste ještě mohla dopadnout pachatele?“

Heather zaváhala. „O tom nevím.“

„Omlouvám se,“ přikývla zdvořile Ace. „S mámou se poslední dobou hodně díváme na *Kojaka*. Znáte ho? Dávají to v televizi. A taky *Starsky & Hutch*.“

„Jasně že znám.“

Ace našpulila rty a překvapeně zvedla obočí. Zatvářila se trochu vyčítavě, jako by policisté měli ve svém volnu dělat užitečnější věci než sledovat krimiseriály ze sedmdesátých let.

„Aha,“ odtušila.

Než stačila něco dodat, proběhl kolem mnohem vyšší chlapec a strčil do ní ramenem tak prudce, že narazila do stolu.

„Dávej pozor, ty kopyto,“ zařval a malý kamarád vedle něj se zlomyslně zahihňal.

Heather vystoupila zpoza stánku a ukázala na oba škodolibé hajzlíky prstem. „Vy dva. Pojdte sem!“

Ve tváři menšího chlapce se objevila panika, ten větší však jen pokrčil rameny. „Nepůjdem.“

Heather doufala v opačnou reakci. Vykročila, aby se na něj vrhla, ale zabránila jí v tom Ace. „Nechte to plavat. Darren se jen předvádí, protože se u táty doma pokusil o pohlavní styk s Natashou Bullingtonovou ze semináře chemie a neudržel erekci.“

Darren zrudl. „Cože? To teda ne! Kecy! Kdo to tvrdí? Říkala snad Natasha...? Lže! Není to pravda. Prostě jsem nechtěl, protože je tlustá. Tohle že řekla?“

Nějaká ruka mu sevřela rameno. Pan Pearse se na něj vážně zamračil a jeho trochu šibalský úsměv vystřídalo zklamání. „Na slovíčko, Darrene.“

Pak se podíval Heather do očí, pokývl hlavou a odvedl Darrena od stánku. Chlapcův menší kumpán zůstal jako přikovaný a nevěděl, co si počít. Ace mu ochotně poradila.

„Měl bys taky jít.“ Ukázala na stánek McDonald's. „Tamhle.“

„Tak... díky,“ zakoktal kluk, otočil se na podpatku a byl pryč.

Heather se zadívala na Ace, jako by ji viděla poprvé.

„To bylo drsný,“ řekla. „Geniální, ale drsný.“

„Vážně? Nepřehnal jsem to?“ opáčila Ace. „Ale je to pravda. Minulý týden jsem slyšela, jak se Natasha u oběda svěřuje Carmen McWilliamsově.“

Heather se zakřenila a sledovala, jak učitel Pearse vyvádí Darrena z tělocvičny.

„Moc ne. Tak akorát,“ odpověděla. „Ale co se stalo? Myslela jsem, že jsi ve škole za hvězdu. Když jsem tu byla naposled, všichni ti provolávali slávu.“

Ace se zamračila, jako by se na to snažila vzpomenout.

„Jo tamto. To netrvalo dlouho,“ řekla. „Což je v pohodě. Nebavilo mě být středem pozornosti.“

Její tón a jasné červené brýle vypovídaly o něčem jiném, ale Heather se rozhodla k tomu nevyjadřovat.

„Obecně celkově splývám s okolím. Pro novinářku je to tak lepší.“

Novinářka je silné slovo, pomyslela si Heather. Když se seznámily, Ace měla podcast o skutečných zločinech s názvem *Crime de la crime*, který měl jednociferný počet odběratelů – dva z nich přitom byla ona sama.

Její pátrání se ovšem pro případ, na němž tehdy Heather pracovala, ukázalo jako užitečné. Byla to sice divná a otravná samotářka, ale Heather si nemohla pomoci a měla ji ráda.

Nebo vůči ní aspoň neměla vyloženě negativní pocity, čímž ji víceméně zařadila mezi své nejbližší přátele.

Kristepane, to je děsivá představa.

„Pardon, pardon... s dovolením. Jejda, promiňte... Nezlobte se, jako bych tu nebyl...“

Heather i Ace se otočily směrem, kudy učitel před chvílí odvedl Darrena. Davem žáků, kteří se ani nepokusili uhnout, se prodíral pečlivě upravený třicátník.

Střelil po Heather prosebným pohledem, jenže ta jen pokrčila rameny, zkrřížila paže a čekala, až konečně dojde ke stolku.

„Bezohlední hajzlíci,“ zašeptal muž, utáhl si kravatu a uhladil si přední část pastelově fialové košile.

„Co vy tu děláte?“ zeptala se Heather a pak si snad poprvé v životě vzpomněla na dobré vychování. „Tohle je detektiv seržant Martin Brompton. Marty, dovol mi, abych ti představila slečnu Marplovou.“

Ace si narovnala brýle a natáhla k seržantovi ruku. „Ace Wurzelová. Ze slavného podcastu *Crime de la crime*.“

Marty vrhl na Heather nejistý pohled.

„Prostě ji pozdravte,“ navrhla.

„Těší mě,“ řekl Marty a potrásl dívce rukou. Když ji pustil, zůstala mu v dlani zmačkaná aušusová vizitka s odkazem na webové stránky podcastu. Ace na něj nešikovně a přehnaně mrkla, jako by právě předvedla ten nejlepší kouzelnický trik na světě, a pak znovu oslovila Heather.

„Ráda jsem vás zase viděla, paní policistko, ale už bych měla jít. Musím ještě navštívit spoustu stánků. U některého prý najdu svoji budoucnost.“ Rozhlédla se po nich a to, co viděla, na ni podle všeho dojem neudělalo. „Mám o tom sice pochybnosti, ale jeden nikdy neví.“

„Hodně štěstí,“ řekla Heather a sáhla do hrnku na stole. „Nechceš pero?“

Ace si vzala nabízenou propisku a hodnou chvíli si ji mlčky prohlížela.

„Ne,“ rozhodla se, vrátila ji zpátky a odešla. Po chvíli se vrátila. „Ale děkuju za nabídku,“ vyhrkla a zase odkráčela.

„To byla ta holka?“ zajímal se Marty.

„Jo, to byla ona,“ přikývla Heather. „Co tu děláte?“

„Shání vás Gozer,“ vysvětlil Marty.

„Neshání,“ zkusila to Heather.

„Shání. Volal vám.“

„Nevolal!“ trvala na svém Heather. Vytáhla telefon a podívala se na displej. „Do háje, nemám tu signál. Co se stalo?“

„Nic. Žádné katastrofy. Ale dneska nastupuje ta nová,“ připomněl Marty. „Ta ze severu. Gozer vás chtěl kvůli tomu v kanceláři. Snecky a Simon už nad ní slintají. Nejspíš ji máte zachránit.“

„Vždyť mě chtěl mít tady. Tohle všechno byl jen jeho nápad, sakra!“

„Asi předpokládal, že ho s tím pošlete do prdele,“ napověděl Marty. Rozhlédl se po tělocvičně, roztáhl rty do širokého úsměvu, až odhalil perleťové bílé zuby, a zalomil rukama. „A kdo by vám to měl za zlé? I když...“ Natahoval krk, až se zdálo, že ho má dvakrát tak velký. „Je tady ten sexy učitel? Ten, co jste to na něj chtěla narafičit?“

„To jsem rozhodně nechtěla,“ ohradila se Heather.

„No, můžete to klidně narafičit tak, aby se dal se mnou dohromady,“ navrhl Marty.

„Smůla. Minul jste ho. Už odešel,“ sdělila mu s potěšením Heather. „Takže ten manžel, co vám zahýbal, už je konečně bývalý manžel?“

„Ale on mi přece nezahýbal!“

„Vždyť jste říkal...“

„Zahýbání předpokládá romantické pletky nebo alkohol a sex na jednu noc,“ vyjekl Marty. Několik teenagerů poblíž se podívalo jeho směrem a detektiv neochotně ztišil hlas. „Jeho jen ojelo jedenáct polských kamioňáků.“

„Panebože,“ zamumlala Heather. „Jedenáct?“ Hvízdla, přestože už všechny ty hrůzostrašné podrobnosti slyšela nejméně šestkrát – teď byl ovšem seržant poprvé střízlivý. „Jakože všichni najednou, nebo jeden po druhém?“

„Proboha, to ne! Teda on by to určitě chtěl, ale ne. Jedenáct během několika měsíců,“ vysvětlil Marty. „Ale stejně, *podvádění* to tak úplně není, že?“

Heather musela připustit, že tohle slovo skutečně nevystihuje okolnosti, jež vedly k rozpadu Martyho manželství.

„Každopádně, vy jste přijel, abyste mě odvezl, nebo co?“ změnila téma.

„Kéž by! Kéž by to byl ten důvod, proč jsem tady,“ odpověděl Marty. „Jenže není.“ Sebral ze stolku hromádku letáků a vrazil jeden do ruky kolemjdoucímu teenagerovi. „Mám vás tu vystřídat.“

Heather se rozesmála tak, že se to rozléhalo po celé tělocvičně. Když vyhodila ruce do vzduchu a radostně vykřikla, jejím směrem se otočilo na sto hlav. S úsměvem poplácala seržanta po rameni a popadla koženou bundu, kterou nechala na hromadě pod stolem.

„Užijte si to, Marty. Mimochodem, je tu pár hajzlíků. Bacha na ně. A nebojte, za minutku se vrátí Wayne.“

Marty svažtil čelo. „Wayne? Jaký Wayne?“

„Místní policista. Příjmení si nepamatuju. Je v pohodě. Sice zrovna nevoni a je tak trochu...“

„Za vámi,“ přerušil ji Marty. Jeho pokus zamaskovat další slova kašlem byl sice obdivuhodný, ale do velké míry nepřesvědčivý.

Heather se otočila a pohlédla na rozčileného uniformovaného policistu.

„Seržante, právě jsem říkala seržantu Bromptonovi, že...“

Heather si uvědomila, že policista není naštvaný na ni, a větu už nedokončila. V policejní práci se člověk naučí číst výrazy ve tváři a řeč těla. Naučí se je dobře a důvěřuje jim víc než slovům, která lidem vycházejí z úst. Seržantův výraz i řeč těla právě teď říkaly jedno a totéž. Něco se stalo. Něco zásadního. Něco zlého.

„Co je?“ zeptala se Heather.

Wayne polkl, jako by musel sebrat odvahu, aby ze sebe vypravil odpověď.

„Seržant Crier. Tony Crier. Znáte ho?“

Samozřejmě že ho znala. Znali ho všichni v Kilmarnocku, nejen u policie. Na místním oddělení sloužil už dobrých třicet let. Byl to dobrý policista.

„Jo. Proč?“

„Včera v noci se k němu někdo vloupal,“ oznámil Wayne.

„Vloupal?“ zeptal se Marty. „Nic víc? Podle toho, jak se chováte, bych myslel...“

„Byl doma?“ přerušila ho Heather dřív, než se do toho Marty zamotal. „Tony byl doma?“

„Jo,“ zachraptěl Wayne a přikývl. „Byl doma a teď je na tom fakt blbě.“

KAPITOLA DRUHÁ

Cesta domů byla čtvrt hodinová zajižďka, bez které by se obešla. Když k tomu započítala i zpáteční cestu, byla z toho nepříjemná půlhodina.

A to ještě Heather nezapočítala čas, který bude muset strávit v domě – tohle byla zatím neznámá veličina.

Novou kolegyni dosud nepoznala, ale už ji skoro litovala. Vrchní inspektor Samuel Grant zvaný „Snacky“ a detektiv konstábl Simon Wolfe o jejím příchodu nepřestali mluvit od chvíle, kdy se o něm včera dozvěděli. Oba s ní už pracovali, a přestože podle nich bývá „ukecaná“, shodli se i na tom, že je „děsná koc“.

Heather si nedokázala představit nic horšího, než když ti dva někoho první den v práci svlékají očima. Jenže zatím jí nemohla pomoci, tak rychle se do práce zkrátka nedostane.

Zhluboka se nadechla, otevřela dveře své audiny a vystoupila do nezvykle teplého listopadového vzduchu.

Auto pečovatelky tam stálo, což je vždycky dobré znamení. Ještě nedala výpověď. Už vydržela skoro celé tři dny. Nový rekord.

Když Heather kráčela po pěšině k domu, pozdravili ji sousedé Sally a Bob. Nejdřív se jí sevřelo srdce, ale mávali přátelsky, ne ve snaze zoufale ji upozornit třeba na to, že táta běhá nahý po ulici.

Zamávala jim také, ale nezpomalila. Zastavila se až přede dveřmi. Ještě jeden nádech. Ještě jedna pauza. Ještě okamžik, aby se připravila na to, co ji může čekat uvnitř. Když už to dál nemohla odkládat, stiskla kliku. Nejdříve zaslechla výstřely.

Zatím normálka.

Zavřela za sebou a zlehka našlapovala chodbou, do které škvírou mezi dveřmi obývacího pokoje pronikala záře z televizoru.

Vešla do pokoje. Na obrazovce běžel černobílý válečný film. Nacisté zrovna dostávali nakládačku, i když mladá žena na pohovce se zdála příliš zaujatá mobilem, než aby si toho všimla. Seděla čelem ke dveřím, nohy měla skrčené pod sebou, kolena jí tak trčela ke stropu a patami se málem dotýkala zadku. Ani si nezula krémové plátěné tenisky s plochými podrážkami.

Křeslo, v němž obvykle sedával táta Scott, zelo prázdnotou a na podlaze vedle něj ležela zmuchlaná deka.

„Co to má být?“ zeptala se Heather bez pozdravu.

Pečovatelka leknutím nadskočila. Byla mladá jako snad většina žen z agentury. Sotva dvacet let. Odbarvené vlasy ztratily přirozenou barvu a na obličej měla oranžovou masku, která Heather připomněla toho kluka s prsty ulepenými od křupek. Na osobu, která byla zrovna přistižena při lenošení, přešla nějak rychle do útoku.

„Kde ste zatra byla?“ vypálila drsným přízvukem z velkoměstského sídliště. Svým tónem toho řekla víc než obsahem věty. „Asi osmkrát jsem se vám snažila volat!“

„Proč? Kde je?“ opáčila Heather. „Kde je táta?“

„Kdybyste zvedla telefon, tak byste to věděla!“ odsekla pečovatelka.

„Kelsey!“ zavrčela Heather a přistoupila k ní o krok blíž. „Kde. Je. Můj. Táta?“

„Ve vaně,“ odpověděla dívka pokorně. Její drzost se rozplynula jako ranní mlha.

„Ve vaně měl být ráno.“

„Ježiši já vím! Dyť tam taky ráno vlez! Jenže teď nechce vylízt. Zkoušela jsem to, ale on se ani nehne. Sedí tam celý hodiny. Proto jsem vám asi volala, ne? Asi jste musela mít vypnutej telefon, jinak...“

Heather se už nezdržovala, vrátila se do chodby, vyběhla schody po dvou, ale než vtrhla do koupelny, v poslední chvíli se zarazila.

Chvíli přemýšlela, pak zvedla ruku a zaklepala na dveře.

„Tati? To jsem já. Tati, není ti nic?“

Ozvalo se zašplouchání, jak se starý pán ve vaně pohnul.

„To jsi ty, Stewie?“ Znělo to rozechvěle a nějak chladně. Možná měl také strach.

Heather na chvíli přivřela oči. „Ne, tati. To jsem jenom já, Heather.“

„Aha.“ Zamlaskání a povzdech. „Ty to nezvládneš. Sežen svého bratra, jo? Jsem nahatej. Musí mi pomoci.“

Pečovatelka promluvila pod schody. „Tohle opakoval furt dokola. Furt se ptal, jestli jsem Stewie, a já si říkala, kdo je zatra Stewie?“

Heather po ní střelila varovným pohledem. „Co se vrátit do obýváku?“

„V obýváku jsem nebyl!“ zazněla odpověď z koupelny.

Počkala, až se pečovatelka odplíží, a pak se znovu otočila ke dveřím.

„Ty ne, tati. Mluvila jsem s Kelsey.“

Další šplouchnutí. „S kým?“

„S Kelsey,“ zopakovala Heather trochu hlasitěji.

„Kdo je Kelsey, když je doma?“ zeptal se hlas za dveřmi.

„To řvete na mě?“ ozvalo se z chodby dole.

„Do pr...“ Heather se otočila a zavrtěla hlavou. „Ne, s váma nemluví.“

„Tak s kým teda mluvíš?“ zajímal se Scott. „Se Stewiem? Pošli ho sem, jo? Stewie, pojď sem na chvilku, chlapče, jo?“

Další odpovědi Heather překvapila i sebe – vyzněla tak ostře, až ji to samotnou zbolelo.

„Není tu, tati, jasný? Stewie tu není. Jsem tu já, jenom já. Máš jenom mě!“

Ticho.

Pak slyšela pomalé, tiché cákání starého muže ve vaně.

„Kde je Stewie?“

Heather se opřela čelem o dveře. Nevěděla. Nikdo to nevěděl. Jejího bratra neviděli už skoro tři roky.

Donedávna byla přesvědčená, že ho zabil šéf místního gangu Shuggie Cowan a jeho tělo někam pohodil. Teď už si tím nebyla tak jistá. Teď totiž existovala možnost, že Stewie někde žije. To by samozřejmě bylo dobře. Byla by to paráda. Přesto se jí všechno zdálo mnohem jednodušší, dokud si myslela opak.

„Je venku, tati. Vráti se později,“ řekla. „Takže co kdybych šla dovnitř a pomohla ti z té vany?“

Žádná odpověď, jen slabé šplouchání vody za dveřmi a tlumené zvuky střelby z přízemí.

„Tati?“

„Tak jo. Pojď sem a pomoz mi,“ ozval se starý muž. „Ale zavři oči. Ať nezahlídneš můjho bimbasa!“

Po mírně trapné čtvrt hodině seděl Scott ve svém oblíbeném křesle, měl na sobě hebké kostkované pyžamo a vyfoukané řidnoucí chomáčky šedivých vlasů mu stály na hlavě jako posledních pár vláken cukrové vaty na špejli.

Trval na tom, že si oblékne červené ponožky s dírou, z níž mu trčel palec, a na film se díval zaujatě, jako by byl k televizi přilepený od začátku. Ten starý válečný krvák samozřejmě viděl už stokrát, a podle očekávání tedy hned věděl, o co v něm jde.

„Haha! Vyžerte si to, vy nacistický svině!“ jásal. „To jste nečekali, co?“

Heather se vrátila z kuchyně a postavila na stolek vedle něj šálek přeslazeného čaje s mlékem. Podle všeho si toho nevšiml, ani když ho na to upozornila a varovala ho, aby dával pozor.

U dveří obývacího pokoje postávala pečovatelka Kelsey s bundou přehozenou přes paži, jako by se chystala utéct.

„Tak já už půjdu. Když si pohnu...“

„Moment,“ přerušila ji Heather. Otevřela dveře a kývnutím ji vybidla, aby s ní vyšla na chodbu. „Měla byste tu být do dvou,“ řekla, jakmile byly z doslechu.

Scott jim zjevně nevěnoval pozornost, ale uměl tajně poslouchat, když si člověk myslel, že je úplně mimo.

„Jo, ale teď jste tu vy,“ odpověděla Kelsey a změřila si Heather od hlavy k patě, jako by se o tom chtěla ujistit. „Můžu teda jít?“

„Ne. Přišla jsem jenom na skok. Potřebuju, abyste tu zůstala.“

„Zůstala? Jak dlouho? Řekla jste do dvou, víc ne.“

„Věci se mění,“ poznamenala Heather. Kousla se do rtu a nervózně se pokusila o úsměv, což jí obvykle nešlo, ani když měla dobrou náladu, a teď tím spíš. „Fakt potřebuju, abyste tu s ním ještě pár hodin vydržela. Asi tak do pěti.“

„Do pěti?! Já mám ve tři rande!“

„Kdo chodí na rande ve tři odpoledne, sakra?“ podivila se Heather a přitom se pořád strnule usmívala. Ta otázka měla vyznít škádlivě a bezstarostně. Nepovedlo se.

„Poslyšte, můžu vám to zaplatit.“

Heather vytáhla peněženku a vylovila novou dvacetilibrovku. Výraz pečovatelky se nezměnil. K bankovce přibyla desetilibrovka. Kelsey nadzvedla jedno nápadně vytvarované obočí, ale jinak nedala nic najevo.

„Panebože, to myslíte vážně?“ Heather nabídku zakrouhlila na čtyřicet liber. „Víc vám nedám.“

Kelsey si povzdechla, přehnaně obrátila oči v sloup a vytrhla jí peníze z ruky.

„Dobře. Ale v pět odcházím. Jestli tu do té doby nikdo nebude, tak smůla.“

„Platí,“ potvrdila Heather. Věděla, že víc neusmlouvá. Pak se ale naklonila ke Kelsey a dopřála si aspoň malé uspokojení. „A jestli ještě jednou položíte ty svoje špinavý hnáty na můj čistej gauč, uříznu vám je až u kolen.“

KAPITOLA TŘETÍ

Na velitelství skotské policie v Clyde Gateway přijela téměř rekordním čase. Dálnice byla poměrně prázdná, i když musela prokličkovat kolem nějakých větví a sutin, které v noci přinesla bouřka. Vozovku uklízela četa dělníků, ale zjevně neměli naspěch a podle všeho jim nevadilo, že se jejich práce protáhne na celý den.

Záplavy na některých místech způsobily kolony, ale Heather se včas podařilo z dálnice sjet a na stanici dojela bez větších potíží.

Nová posila seděla za stolem v kanceláři kriminálky a zdvořile se usmívala, přestože vedle ní stál na jedné straně vrchní inspektor Grant a na druhé detektiv konstábl Wolfe. Ve chvíli, kdy Heather vešla, konstábl Wolfe mladou ženu nutil, aby mu sáhla na biceps, zatímco Snecky nosovým přízvukem mumlal něco o tom, že mozek je důležitější než svaly.

Jakmile policistka zahlédla Heather, vyskočila na nohy jako obžalovaná před soudcem.

Pověsti nelhaly. Byla nádherná. Blond vlasy měla stažené do uvolněného culíku a její oči jiskřily jako modré diamanty ručně obroušené mistrem klenotníkem.

Měla vzhled hollywoodské hvězdičky a Heather se hned v plné síle vrátily výčitky svědomí, že ji nechala napospas těm dvěma šaškům.

„Detektive,“ spustila, ale pak jen pokrčila rameny. Netušila, jak se to děvče jmenuje, a nemělo smysl předstírat opak.

Policistka otevřela ústa a Heather měla chuť ustoupit před náporom slov, kterým ji zahrnula.

„Swanneyová. Detektiv seržant Swanneyová. Trochu to zní jako ta stará písnička ‚Swanee River‘, víte? Ta rasistická. No nic, zapomeňte na to. Tammi-Jo. S měkkým. Ne s tvrdým. Teda ne s *tvrdým*, jakože s ypsilon. Ten nemám. Myslím ve jméně. Vlastně mám, ale v příjmení, ne v křestním jméně. V křestním je měkký. A dvě em. Tammi pomlčka Jo. Ale stačí Jo. Ne jako Joe, jenom Jo.“ Ztěžka polkla, otřela si dlaně o přední část světle šedého saka a pak se k inspektorce málem rozběhla. „Dobrý den. Vy jste inspektorka Filsonová.“

Heather opatrně přijala nabízenou ruku. „Jo, já vím. Mám to napsané v řidičáku.“

„Haha, vtipný! Nejste tak děsivá, jak vypadáte,“ řekla nová policistka, zalapala po dechu a zavrtěla hlavou. „Tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem říct, že nejste tak děsivá, jak prý vypadáte.“

„Kdo vám řekl...“

„Ne!“ vykřikla Tammi-Jo a Heather leknutím pustila její ruku. „Chci říct, že nevypadáte *tak* děsivě, jak se říká.“ Usmála se radostí, že ze sebe konečně vypravila ta správná slova ve zhruba správném pořadí.

„Kdo říkal, že jsem děsivá?“ zeptala se Heather.

„No, kdo?“ polkla znovu Tammi-Jo. „Všichni. Skoro každý. Víceméně.“

Snecky, pořád napůl vyvalený na stole vedle Tammi-Jo, odmítavě mávl rukou. „Já si nemyslím, že je děsivá,“ oznámil záměrně dramaticky a ukázal na Wolfea. „To řekl on.“

„Já ne!“ zapíral Wolfe.

„Ale ano. Řekl jste mi to. Prý vám nahání hrůzu.“

Wolfe vstal a neoblomně zavrtěl hlavou. Jeho nabubřelost napovídala, že je z bohaté rodiny a chodil na internátní školu.

„Kdepak. Řekl jsem, že by mi *mohla* nahánět hrůzu, ale jen při sexu.“

„Jak to sakra myslíte?“ obořila se na něj Heather.

Detektiv konstábl Wolfe vykulil oči, jako by si rázem uvědomil, že nejenom trochu ujel, ale pořádně si nadrobil a inspektorka ho nejspíš sežere zaživa.

„Nemyslel jsem tím nic špatného,“ vysvětloval. „Zrovna jsme se bavili o tom, koho bychom...“

Snecky zakašlal, zvedl obočí a Simon Wolfe se zarazil.

Ne ovšem na dlouho.

„Čistě hypoteticky. Nebylo v tom nic úchylného,“ dodal, znovu se podíval na vrchního inspektora a konečně ztichl.

„Tak v tom případě...“ Heather vzala policistku Swanneyovou za paži a otočila ji čelem k oběma mužům. „Ošukala byste čistě hypoteticky některého z nich, detektive?“

Tammi-Jo rozpačitě pokrčila rameny.

„Protože já ani zaboha,“ pokračovala Heather. „Vrchní inspektor Grant je kost a kůže a nejspíš ho má malýho.“

Snecky rychle vstal. „Co prosím?“

„A tady Simon prostě... no, kde začít? Vypadá jak výsledek nějakýho nepovedenýho experimentu. To bych si to radši rozdala s hroudou plesnivýho sýra.“

„Tohle nesmíte,“ zaprotestoval Wolfe. „To se nesmí!“

Heather zvedla obě ruce, aby je uklidnila. „No tak, chlaپی, co vám vadí? Myslím to čistě hypoteticky. Nebylo v tom přece nic úchylného.“

Za Heather si někdo odkašlal. Obě ženy se otočily a zjistily, že se za nimi tyčí vrchní komisař Gordon „Gozer“ MacKenzie.

„Ale paní inspektorko,“ pronesl vyčítavě. „Na slovíčko, ano?“

„Hrouda plesnivýho sýra? Chci vůbec vědět, co jste tím myslela?“ zeptal se Gozer, jakmile se zabořil do své kancelářské židle.

Heather se bez vyzvání posadila naproti němu a pokrčila rameny.

„Nechcete, pane.“

„Díkybohu,“ vydechl vrchní komisař a uhladil si košili na rostoucím panděru. „O jednu starost méně.“

„Slyšel jste o...“

„Tony Crier? Ano, o tom jsem slyšel.“ Gozerův výraz napovídal, jak na tom seržant Crier asi je. Přejel si rukou po plešatící hlavě a povzdechl si. „Leží v nemocnici. Na jednotce intenzivní péče. Je u něj syn a nevypadá to dobře. Celý jeho dům prohledali technici. Strážníci obešli sousedy a zjišťovali, jestli někdo něco neviděl.“

„Pořád se má za to, že šlo o vloupání?“ zeptala se Heather. „Myslím oficiálně.“

„Proč bychom si to neměli myslet?“

Heather zkřížila nohy, jednu martensku si položila na koleno a začala dloubat prsty do gumové podrážky. „Trochu divný vloupat se zrovna k němu, ne?“ řekla. „Tonyho znají všichni. Každý ví, že je to jeho dům.“

„Nemusel to být nikdo místní,“ nadnesl Gozer. „Nebo šlo možná o nepovedený halloweenský vtípek. Dneska se přechodí koledovat jako v Americe, ne? Co je špatného na našich tradicích? Kdy se to změnilo?“

„To netuším. A jo, mohl to být přivandrovalec. Nebo se třeba někdo na Tonyho zaměřil.“

„Hm, ano. Tohle už nás taky napadlo,“ odpověděl vrchní komisař. „Procházíme jména, jenže Tony posledních pět let seděl v kanclu nebo chodil po základkách. Tím si přece

nemohl udělat nepřátele. Kilmarnock sice má svoje problémy, ale pokud vím, neběhají tu gangy osmiletých dětí, co se vloupávají do baráků.“

„To ne,“ souhlasila Heather. „Možná dvanáctiletých.“

Gozer na vtíp reagoval odfrknutím spíš ze zdvořilosti, než že by se pobavil.

„Ráda bych za ním zašla,“ oznámila inspektorka. „Nějakou dobu jsem pod ním kdysi pracovala. Byl na mě hodnej. Byl vždycky hodnej na všechny.“

„To ano.“

Chvíli seděli mlčky a pak se Heather otrásla.

„Mluvíme o něm, jako by byl po smrti. Přitom něco vydrží. Bude v pořádku.“

Gozer přikývl. „Tak ho pozdravujte.“

„Vyřídím, pane.“

Heather vstala ze židle, zasunula ji zpátky pod stůl a málem už vyšla ze dveří.

Málem, ale ne úplně.

„Vezměte s sebou naši novou posilu, ano?“ ozvalo se jí za zády.

Heather s jednou rukou na klíce v duchu zasténala.

„Do nemocnice? Vždyť ho ani nezná.“

Gozerovu odpověď už vnímala jenom napůl. Říkal něco o tom, ať té nové ukáže, jak to u nich chodí, a drží ji dál od Snekyho a Wolfea. Znělo to rozumně, ale Heather to moc nezajímalo.

„Asi bude nejlepší, když...“

Vrchní komisař ji přerušil. „Nesouhlasím. Ať jste chtěla říct cokoli, paní inspektorko, nesouhlasím,“ prohlásil. „Nebyla to prosba. Vezmete detektiva seržanta Swanneyovou s sebou. Ať se od vás během příštích pár týdnů něco přiučí.“

„Příštích pár *týdnů*?“ otočila se k němu Heather. „To nemůžete myslet vážně.“

„Kdy já něco nemyslím vážně, paní inspektorko? Má za sebou náročné dny. Je nová v cizím městě. Do třicátého ji budete mít na starosti,“ zakřenil se Gozer. Zjevně ho to nějak zvráceně těšilo. „Rozumíme si, Filsonová?“

Ještě před několika měsíci by se dohadovala. Ještě před několika měsíci by se bránila zuby nehty. Nebo by se zkrátka otočila zády a odešla z kanceláře.

Jenže za několik měsíců se toho může hodně změnit.

Třeba všechno, co o sobě kdy člověk věděl.

„Ano, pane,“ odvětila Heather. Sarkasticky zasalutovala – koneckonců se nezměnila úplně – a otevřela dveře. „Myslím, že si rozumíme.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Promiňte, cože?“

Heather zamrkala, jako by se probudila ze snu, a otočila se na Swanneyovou, která seděla v autě vedle ní.

Nacházely se ve vícepodlažním parkovišti, jež sloužilo Glasgowské královské nemocnici postavené ve velkolepém georgiánském stylu a působilo ještě pochmurněji než hlavní budova.

„Říkala jste něco?“ zeptala se inspektorka.

Tammi-Jo se rozhlédla, jako by měla podezření, že se ocitla v televizním pořadu, a hledala skrytou kameru.

„Řekla jsem toho spoustu,“ odpověděla. „Mluvila jsem celou cestu. Taková jsem já. Ráda bych mlčela, ale nemůžu si pomoci. Někdy to připomíná...“ Otevřela pusku a prsty naznačila výživné zvracení. „Nedělám to schválně, prostě se mi to děje. Asi jako když člověk fakt zvrací, to taky většinou nedělá úmyslně, ne? Teda pokud není bulimik.“

„Jasně,“ odušila Heather a na chvíli vsála spodní ret. „Pardon, neposlouchala jsem. Občas nevnímám. Taková jsem já.“

„Aha,“ odvětila trochu sklesle Tammi-Jo. Už si myslela, že se jí podařilo prolomit ledy a inspektorku si naklonila. „Nevadí. To je úplně v pohodě. Nebylo to zas tak důležitý. Jenom jsem se ptala na váš oblíbený vánoční film.“

„Můj co?“

„Vánoční film. Jaký máte ráda? Už je totiž listopad a blíží se Vánoce, tak mě napadlo, že by bylo fajn se víc poznat a říct si, jaký máme oblíbený vánoční filmy.“

Heather si ukázala na ucho a omluvně pokrčila rameny. „Ne. Tohle mi vlastně taky uniklo.“

Plácla rukama do volantu a pak vypnula motor. Jeho slábnoucími otřesy se rozechvěly prázdné plechovky od Red Bullu hosené na zadní sedadlo vedle několika obalů od sendvičů, sáčku chipsů a poloviny mřížky s párkem, který byl podle všeho veganský, takže ho Heather odmítla jíst z principu.

„Každopádně jsme tady. Glasgowská královská nemocnice. Teda zatím jsme jenom na jejím parkovišti, jenže dál stejně nepůjdete.“

Zmatená Tammi-Jo ještě víc roztáhla úsměv, kterým inspektorku obšťastňovala celou cestu. „Co prosím?“

„Zůstanete tady,“ vysvětlila Heather a rozeprala si bezpečnostní pás. „Zdržím se jen asi půl hodiny.“

„Ale vrchní komisař Mackenzie říkal...“

„Tohle není pracovní, ale osobní věc,“ odpověděla Heather a umlčela tak všechny námitky. „Nezdržím se dlouho. Vy budete...“ Ukázala na interiér vozidla. „... hlídat auto.“

„Hlídat před čím?“ Swanneyová se zatvářila ustaraně.

„Však víte, tak obecně,“ řekla Heather, namířila na kolegyni prstem, jako by držela pistoli, a pak mrkla. „Když mě budete potřebovat, nějak si poradíte.“

Než Tammi-Jo stihla cokoli namítnout, inspektorka vyklouzla z auta a zabouchla za sebou dveře.

